

РЕШЕНИЕ

№ 511

гр. София, 24.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав, в публично заседание на 21.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **10229** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс / АПК/.

Образувано е по жалба на С. Н. П. срещу УВЕДОМИТЕЛНО ПИСМО /УП/, с изх.№ 02-100-6500/2141 от 23.08.2012 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „З.“- Разплащателна агенция /ДФЗ-РА/ за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по реда на Наредба №2/11.02.2010 г. за специалните изисквания за участие в одобрените схеми за национални доплащания и за специфично подпомагане, В ЧАСТТА МУ, с която са удържани сумите в размер на 2093 лева по схема НДЖ1 и 1004.77 лева по НДК и ли общо в размер на 3097.77 лева, в резултат на санкции от предходни периоди или недължимо оторизирани суми, за които е издаден АУПДВ, или приспаднати суми от изискуеми задължения по други схеми и мерки, администрирани от ДФЗ.

Ответникът не депозира писмен отговор по жалбата в срока по чл.163, ал.2 АПК.

В съдебно заседание пред АС София град, жалбоподателят се представлява от адв.Т., която поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на направените за производството разноски.

Ответникът-изпълнителният директор на ДФЗ се представлява от юрисконсулт С., която оспорва основателността на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, като в писмено становище излага съображения, че на основание чл.5б от Регламент №885/006 „държавите-членки уреждат всички неуредени задължения на бенефициера, установени в съответствие с националното законодателство, като ги прихващат от

бъдещите плащания, които предстои да бъдат извършени от страна на разплащателната агенция, натоварена с възстановяването на дължимите суми, към същия бенефициер”. В тази връзка, жалбоподателката имала наложени санкции за бъдещ период и ДФЗ-РА била длъжна да прихване тези суми от оторизираните й субсидии по реда на Наредба №2/11.02.2010 г. за специалните изисквания за участие в одобрените схеми за национални доплащания и за специфично подпомагане. При условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за основателна, прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратурата, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище за законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Между страните по делото е безспорно от фактическа страна, а се установява и от съдържащите се в преписката и приети по делото писмени доказателства, че:

1. Процесната сума, общо в размер на 3097.77 лева, удържана с УП, в оспорената му част, представлява санкции, наложени за бъдещ период с УП, изх.№02-100-6500/4713 от 2.10.2011 г. на изпълнителния директор на ДФЗ-РА.
2. УП, изх.№02-100-6500/4713 от 2.10.2011 г. на изпълнителния директор на ДФЗ-РА не е влязло в сила към момента на издаването на процесното УП-23.08.2012 г. Същото е оспорено с жалба от С. Н. П., като по жалбата е образувано адм.дело №4630/2012 г. по описа на Административен съд София град, II о., 27-ми състав, а 1-то по делото заседание по него, насрочено за 22.01.2013 г.
3. Видно от съдържанието на УП, изх.№02-100-6500/4713 от 2.10.2011 г. , същото не съдържа разпореждане по чл.60, ал.1 от АПК за допуснато от административния орган предварително изпълнение. Не се твърди и липсват данни, такова да е било издадено и с последващ акт или допуснато от съда по чл.167, ал.1 от АПК.
4. Процесното УП е съобщено на жалбоподателя на 17.09.2012 г., а жалбата до съда, подадена по пощата на 01.10.2012 г.

При така приетото за установено, съдът обуславя следните правни изводи.

Жалбата е допустима.

Подадена е от активно легитимирано лице с правен интерес. Уведомителното писмо, в оспорената му част, ведно с приложената таблица, представлява индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, но при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон-отменителни основания по чл.146, т.3 и т.4 от АПК:

1. Съгласно чл. 20а ЗПЗП изпълнителният директор на фонда е изпълнителен директор и на Разплащателната агенция, който организира и ръководи дейността и я представлява. Държавният фонд „З.“ е акредитиран за единствена разплащателна агенция за Р. Б. за прилагане на ОСП на ЕС /чл.11а от Закона за подпомагане на

земеделските производители/. Разплащателна агенция, съгласно §1, т.13 от ДР на ЗПЗП е специализирана акредитирана структура за приемане на заявления, проверка на условията и извършване на плащания от Европейските земеделски фондове и за прилагане на пазарни мерки.

2. Действително, съгласно чл.56 от РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 885/2006 НА КОМИСИЯТА от 21 юни 2006 година относно реда и начина на прилагане на Регламент (ЕО) № 1290/2005 на Съвета по отношение на акредитирането на агенциите платци и други стопански субекти, както и по отношение на клиринга на счетоводните сметки на ЕФГЗ и ЕЗФРСР, „без да се накърнява каквато и да е друга мярка по прилагане, предвидена в националните законодателства, държавите-членки уреждат всички неуредени задължения на бенефициера, установени в съответствие с националното законодателство, като ги прихващат от бъдещите плащания, които предстои да бъдат извършени от страна на разплащателната агенция, натоварена с възстановяването на дължимите суми, към същия бенефициер”.

3. Следователно, именно чл.56 от РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 885/2006 предпоставя установяването на задължението съобразно националното законодателство.

4. За установяване на задължението е издаден индивидуален административен акт-УП, изх.№02-100-6500/4713 ат 2.10.2011 г. на изпълнителния директор на ДФЗ-РА, в случая.

5. Очевидно обаче административният орган не е наясно, че издадените от него индивидуални административни актове поражда целените с тях и предвидени от закона правни последици, ако са влезли в сила, а преди това- само, ако подлежат на предварително изпълнение по силата на закона, на основание разпореждане по чл.60, ал.1 АПК или определение на съда по чл.167, ал.1 от АПК, на което данните по делото категорично не сочат.

6. При липса на подлежащ на изпълнение административен акт, установяващ задължението, като основание и размер, не се е осъществил и правопораждащия за упражненото правомощие юридически факт. Към момента на издаването на процесното УП /чл.142, ал.1 от АПК/, с което сумите, представляващи санкции за бъдещ период са удържани, те не са били установени в съответствие с националното законодателство, поради което и жалбата, като основателна, следва да се уважи, а УП-да се отмени в оспорената му от жалбоподателя част.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК, искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно и следва да бъде уважено за доказвания им общ размер-480 лева, от които-470 лева- заплатено по договор за правна защита и съдействие №000009379/1.10.2012 г., АК-Б. възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат и 10 лева-заплатена държавна такса. Възражението за процесуалния представител на ответника за прекомерност по чл.78, ал.5 от ГПК, вр.чл.144 от АПК е неоснователно. Делото е с определен материален интерес-3097.77 лева и минималното адвокатско възнаграждение, съгласно чл.7, ал.2, т.2, вр.чл.8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е в размер на 266 лева. За да е налице прекомерност, заплатеното възнаграждение следва да надвишава повече от три пъти посочената сума от 266 лева- § 2 от ДР на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл.3-то и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд София- град, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ УВЕДОМИТЕЛНО ПИСМО, с изх.№ 02-100-6500/2141 от 23.08.2012 г., издадено от изпълнителния директор на Държавен фонд „З.“- Разплащателна агенция за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по реда на Наредба №2/11.02.2010 г. за специалните изисквания за участие в одобрените схеми за национални доплащания и за специфично подпомагане, В ОСПОРЕНАТА МУ С ЖАЛБАТА НА С. Н. П. ЧАСТ, а именно с която са удържани сумите в размер на 2093 лева по схема НДЖ1 и 1004.77 лева по НДК или общо в размер на 3097.77 лева, в резултат на санкции от предходни периоди или недължимо оторизирани суми, за които е издаден АУПДВ, или приспаднати суми от изискуеми задължения по други схеми и мерки, администрирани от ДФЗ.

ОСЪЖДА ДЪРЖАВЕН ФОНД „З.“ да заплати на С. Н. П., [ЕГН] сумата в размер на 480 /четиристотин и осемдесет/ лева, разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: